

Arrest

nr. 124 256 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 3 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. NEDERLANDT loco advocaat F. GELEYN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 25 augustus 2012 het Rijk binnen en diende op 27 augustus 2012 een asielaanvraag in. Op 13 januari 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Chinese nationaliteit te bezitten, de Tibetaanse origine te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Jiangyixi, gelegen in het district Nyachu, provincie Sichuan. Op tienjarige leeftijd werd u monnik en trad u toe tot het dorpsklooster. U woonde daar tot u negentien jaar oud was. Vervolgens studeerde u nog eens drie jaar in de religieuze school van Minju Shedrak in Mola te Lithang. Eind 2003

ontstond er een probleem in het klooster. De gezagvoerende khenpo of abt mocht niet langer aanbleven. Dit stuitte op fel verzet van zowel de monniken als de lokale bevolking. Hierop werd het klooster door de lokale overheden gesloten. Noodgedwongen verliet u het klooster en keerde naar huis terug. U voerde lokaal religieuze ceremonies uit. Pas na een jaar werd het klooster heropend. Echter werd de toegang voor monniken afkomstig uit andere districten dan Lithang geweigerd. Omdat u de wens koesterde de Dalai Lama te ontmoeten en te studeren in India, besloot u dat de tijd gekomen was hieraan te voldoen. Nadat u in april of mei 2005 een Chinees paspoort had bekomen, trok u naar Lhasa. Daar vroeg u een toeristisch visum aan op het Nepalese consulaat. U passeerde de officiële Chinese grensovergang in Dram en arriveerde in Nepal. U reisde verder naar de "nelenkhang" of opvangcentrum voor Tibetaanse nieuwkomers in Kathmandu. Na drie weken daar te hebben verbleven, kon u in het bezit van een "wit boek", de populaire benaming voor het officiële document "Special Entry Permit", per bus doorreizen naar India. U werd toegewezen aan het Dzongsar klooster waar u uw religieuze leven kon verderzetten. In juli of augustus 2009 reisde u terug naar de Nepalese grens met Tibet. U wilde graag uw oude grootmoeder voor haar overlijden bezoeken in Tibet. In het bezit van een vervallen Chinees paspoort en een verstreken visum voor Nepal, vroeg u aan de Chinese grenswachters toegang tot Tibet. Maar dit werd u geweigerd. U verbleef nog tot maart 2010 in het boeddhistische centrum "Shewa Peace" te Bauddha in Nepal, alvorens terug te keren naar India. U vestigde zich in Dharamsala en vond werk in restaurants. In Dharamsala huwde u traditioneel met de Tibetaanse K. D.. In april 2011 werd uw zoon geboren in India. Omdat u geen legale verblijfsstatus kende in India, besloot u India te verlaten. U kon er immers geen goede job vinden zonder verblijfsdocumenten. U reisde per vliegtuig van Delhi via Dubai naar Frankrijk. U vroeg hier asiel aan op 27 augustus 2012.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw shenfenzheng (Chinese identiteitskaart), uw Chinese paspoort, een kopie van uw hukou, een kopie van uw registratieformulier in de nelenkhang (opvangcentrum) van Kathmandu, een attest van het Dzongsar Khyentse Chokyi Lodro Institute, een kopie van uw huwelijksattest van het Welfare Society of Regional Dhokham Chushi Gangdrug Dharamsala H.P., een attest van het Office of the Reception Centre, uw green book en enkele foto's neer.

B. Motivering

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 2005 heeft u van dan af aan tot augustus 2012 in India verbleven. Van begin 2006 tot juli of augustus 2009 woonde u als monnik in het Dzongsar klooster in Mandi, India. Hierna trad u uit het klooster omdat u naar Tibet wilde terugkeren om er uw bejaarde grootmoeder en uw familie te zien. U ging eind 2009 naar Nepal, maar de toegang tot China werd u geweigerd door Chinese grenswachters. U verbleef ongeveer tot februari of maart 2010 te Bauddha in Nepal alvorens terug te keren naar India. U vestigde zich hierna in Dharamsala te Macleodganj. U ontmoette er uw Tibetaanse partner in mei of juni 2010 en ging met haar samenwonen. U werkte hier en daar in restaurants om in uw levensonderhoud te voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

U verklaarde echter nooit in het bezit te zijn geweest van een RC en bijgevolg geen verblijfsrecht te hebben gehad in India. Dit is echter niet geloofwaardig. Zoals u verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS arriveerde u pas in het jaar 2005 in India via een officiële procedure die van start ging in het opvangcentrum voor Tibetaanse nieuwkomers of nelenkhang in Kathmandu te Nepal. Na er te zijn geregistreerd, werd u in het bezit gesteld van een "white book", gekend onder de officiële benaming "Special Entry Permit", afgeleverd door de Indiase ambassade in Nepal. Volgens informatie beschikbaar

op het CGVS kunnen Tibetaanse nieuwkomers eenmaal op Indiaas grondgebied en na de beëindiging van de geldigheidsduur van hun "white book" of "SEP" zonder enig probleem een "Long Term Stay RC" bekomen. Dat u aldus geen verblijfsdocumenten bezat in India (zie gehoorverslag CGVS, p.11), is hieraan tegenstrijdig. Een kopie van bovengenoemde informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Evenmin is uw aangehaalde verschoningsgrond voor het niet hebben van een RC, geloofwaardig. U beweerde dat de autoriteiten van het Dzongsar klooster waar u verbleef u nooit in het bezit hebben gesteld van een RC nadat u uw SEP aan hen had bezorgd. Gevraagd of u later ooit andere pogingen ondernam uw verblijf in India te legaliseren, antwoordde u opnieuw volgens dezelfde bovenstaande informatie onterecht dat het niet mogelijk was op andere wijze een RC te bekomen (p.12). De beschikbare informatie toont desalniettemin aan dat de Indiase overheid in samenwerking met de lokale Tibetaanse overheden in ballingschap adequate maatregelen nam om alle in India verblijvende Tibetanen ongeacht de duur van hun verblijf te voorzien van formeel verblijfsrecht in de vorm van een RC. Bijgevolg is uw verklaring dat de regularisatiecampagnes van de Indiase overheid enkel bedoeld zijn voor Tibetanen die eerder met een SEP voor een bedevaart in India arriveerden, weerom onjuist.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u het CGVS te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België. Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen; dat uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het feit dat u nooit in het bezit bent geweest van een RC, kan het CGVS redelijkerwijs vermoeden dat u wel degelijk over een RC beschikt en derhalve verblijfsrecht had in India.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS vast dat u in uw asielrelaas geen elementen aanreikte waaruit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden waargenomen. Uw ingeroepen asielmotieven dat u India verliet omdat u er zonder RC geen goede job kon bemachtigen en u er steeds tevreden moest zijn met tijdelijke jobs in restaurants (zie gehoorverslag CGVS, p.14); wijst eerder op een asielaanvraag ingegeven uit economische overwegingen dan uit een gegronde vrees voor vervolging of het lopen van een risico op ernstige schade. U gaf toe nooit moeilijkheden te hebben gekend met de Indiase overheid en geen concrete vrees te koesteren ten aanzien van de Indiase overheid. U voegde eraan toe dat India geen asielprocedure kent zoals voorzien is in België. Rekening houdend met eerdere uiteenzetting over de gedocumenteerde beschermingsmogelijkheden die Tibetanen in India genieten, houdt uw verklaring inzake uw vrees ten aanzien van India weinig steek. Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden

van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zicht te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben, niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort, wat de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen bevestigt. Zo vermoedde u dat het een Indiaas paspoort betrof met uw foto erop. U denkt dat u onder de naam Raj. Ram. reisde, maar was hier helemaal niet zeker van. Verdere informatie aangaande het paspoort kon u helemaal niet verstrekken (zie gehoorverslag CGVS, p.12 en 13). Gezien (op de internationale luchthavens van India) en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg. Bovendien kan u geen afdoende verklaring geven waarom u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar Frankrijk zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 950 000 INR (11 246 EUR), terwijl u als Tibetaan in India over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument namelijk een IC of Yellowbook te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen. Het loutere feit dat u geen IC kon bekomen omdat u nooit beschikte over een RC, zoals hierboven aangehaald, overtuigt immers niet.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen. Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Bovendien kunnen de door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag de beoordeling ervan door het CGVS niet in positieve zin wijzigen. Immers tonen uw shenfenzheng (Chinese identiteitskaart), uw Chinese paspoort, een kopie van uw hukou, een kopie van uw registratieformulier in de nelenkhang van Kathmandu, een attest van het Dzongsar Khyentse Chokyi Lodro Institute, een kopie van uw huwelijksattest van het Welfare Society of Regional Dhokham Chushi Gangdrug Dharamsala H.P., een attest van het Office of the Reception Centre, uw green book en enkele foto's aan dat u niet alleen van Tibetaanse origine bent maar ook de Chinese nationaliteit bezit, hetgeen niet tot discussie werd gebracht door het CGVS. Evenmin wordt uw reisweg naar India, uw verblijf in India en uw eerdere religieuze profiel betwijfeld door het CGVS.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekende partij vraagt ter terechtzitting de zaak uit te stellen omwille van het laattijdig en onleesbaar karakter van de laatste update van de COI van 11 maart 2014 toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij van 13 maart 2014. Aangezien de verwerende partij deze bijkomende COI niet tijdig heeft overgemaakt, noch -zoals ter terechtzitting kan blijken- in een vorm die na het doorfaxen aan de verzoekende partij nog leesbaar is, wordt de update van de COI Focus "*China India, De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 11 maart 2014 uit de debatten geweerd. Verwerende partij stelt ter terechtzitting dat deze update geen essentiële nieuwe gegevens bevat voor onderhavige zaak.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.3. Verzoeker is op 9 juli 1979 geboren te Nyachu, Sichuan, VRC. Verzoeker legt zijn originele shenfenzheng neer en zijn Chinees paspoort, uitgereikt op 31 januari 2005 en geldig tot 30 januari 2010. Verzoekers paspoort is voorzien van een visum voor Nepal van 26 september 2005 en geldig voor 60 dagen. Verzoeker legt tevens een (onvertaalde) recente kopie van zijn hukou neer. Verzoeker verklaart nooit een andere nationaliteit te hebben bekomen (gehoor p. 3). Verzoeker legt geloofwaardige verklaringen af over Tibet (gehoor p. 6-7). De Raad ziet niet in waarom de commissaris-generaal concludeert dat verzoeker "*minstens de jure*" over de Chinese nationaliteit beschikt wanneer aan de hand van authentieke identiteitsdocumenten, waaronder een paspoort en identiteitskaart van de Republiek van China, eenduidig wordt aangetoond dat verzoeker de Chinese nationaliteit heeft.

2.4. Verzoeker legt een onvertaalde kopie van een attest van het Reception Centre Kathmandu, een origineel attest van het Reception Centre Dharamsala, waarin vermeld staat dat verzoeker een Tibetaanse vluchteling is van Nyagchu in Tibet en zijn onvertaald origineel Green Book, neer. Aldus kan blijken dat verzoeker door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan wordt beschouwd. Verzoekers identiteit, nationaliteit en etnische herkomst staan niet ter discussie.

2.5. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Indien hieruit kan blijken dat in Tibet de mensenrechtensituatie voor bepaalde groepen of individuen kan verontrusten, in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken, dan kan niet blijken dat elke persoon die behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en Tibetaans Boeddhistische geloof vervolgd zal worden door de Chinese autoriteiten.

Integendeel verzoeker verliet op perfect legale wijze China, waaruit alleszins kan blijken dat hij niet in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten stond. Verzoeker stelt dat monniken van andere districten zoals verzoeker, na de heropening begin 2005 niet meer terug konden naar het klooster waar hij voordien had verbleven. Verzoeker vertrok via Nepal naar India om religieuze redenen met name om de Dalai Lama te zien en te studeren (gehoor p. 7). Verzoeker was geen door de Chinese autoriteiten officieel erkende monnik (gehoor p. 7). Voorts stelt verzoekers familie het goed in Tibet en ondervinden zij geen problemen (gehoor p. 5), evenmin zijn er problemen in de regio (gehoor p. 6). Verzoeker meende zelf geen vervolging te moeten vrezen nu hij in 2009 probeerde terug te gaan naar Tibet. Hij werd aan de grens tegengehouden omdat zijn visum niet langer geldig was. Verzoeker verklaart dat "*het was vervallen sinds 4 of 5 jaar en ik moest voor die ganse periode betalen zei men mij, mijn visum was maar twee maanden geldig*" doch verzoeker is niet naar een Chinese ambassade of consulaat gegaan (gehoor p. 4). Verzoeker werd niet gearresteerd of verontrust. Hij diende enkel eerst de administratieve verplichtingen na te komen vooraleer te kunnen terugreizen, wat verzoeker niet heeft gedaan. Hieruit kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees in hoofde van verzoeker worden afgeleid, noch

een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Minstens wordt dit niet aangetoond.

2.6. Hoe dan ook zoals verzoeker zelf stelt, heeft hij zich in april of mei 2005 gevestigd in India tot zijn vertrek naar België. Verzoekers verweer is dan ook in essentie gericht tegen zijn verblijfsstatus in en terugkeermogelijkheden naar India. Verzoeker kan echter op dit punt niet weten te overtuigen. Immers voor zover hij niet naar China wil terugkeren, heeft verzoeker een legaal verblijf in India en kan hij ook naar dit land terugkeren.

2.7. De *“COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, van 12 november 2013 (herhaald in de COI van 19 februari 2014), stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een Registration Certificate (RC) beschikken en *“In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en wijst verzoeker er op dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*“Information Pertaining Tibetan Nationals”*).

2.8. Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* (hierna: RC) een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen tijdelijk en onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de *“long term staying Tibetans”* in de praktijk *“gemakkelijk”* verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een Special entry Permit (SEP)-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen volgens zowel de SP (Politie) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht doorgaans ook zonder enig probleem een *“Long Term Stay RC”*. Dit blijkt ook uit verzoekers verklaringen nu hij in 2005 zonder problemen in India verbleef. Verzoeker kan beweren dat hij geen RC had, doch dit kan niet overtuigen. Immers verzoeker is legaal naar Nepal en India vertrokken. Hij had een SEP en heeft zich aangemeld bij de Tibetaanse overheid waar hij Tibetaanse documenten kreeg. Voorts verbleef hij in een klooster waar zoals uit de informatie blijkt, de nodige administratieve hulp voorhanden is om legaal in India te verblijven. Verzoeker heeft dus steeds correct de administratieve procedures gevolgd. Dat verzoeker uitzonderlijk geen RC heeft gekregen in het klooster is ongeloofwaardig. Daarenboven toont hij evenmin aan dat hij tevergeefs de hulp van de CTA zou hebben ingeroepen of dat de leiding van het klooster nalatig was tegenover de daar verblijvende monniken. Verzoeker blijft bij ongestaafde beweringen die niet kunnen overtuigen te meer nu hij via de CTA in India kan aantonen dat hij nooit Indiase documenten heeft verkregen en geen gevallen bekend zijn bij de Tibetaanse overheid waar een RC en/of verlenging van RC tegenwoordig nog geweigerd wordt. Verzoeker ontkent dit niet ter terechtzitting.

2.9. Integendeel ook wanneer sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. *“Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt”* (zie COI focus van 12 november 2013, herhaald in de COI van 19 februari 2014). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Verzoekers louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een verlenging van een RC – zelfs indien deze niet nauwgezet worden verlengd op de vervaldatum – of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend, worden niet aannemelijk gemaakt en tegengesproken

door de Tibetaanse overheid in ballingschap, wat voorts ook blijkt uit verzoekers verblijf in India en uit zijn verklaring dat zijn echtgenote al "13 à 14 jaar" een RC heeft (CGVS-gehoor p.11). Verzoeker wijst op het aan het verzoekschrift toegevoegde stuk B.4. waarvan de nodige referenties ontbreken, zodat de waarde van dit stuk niet kan worden nagegaan. Hoe dan ook bespreekt stuk B.4 de situatie van de Tibetanen in de jaren zestig en zeventig. Daarbij wordt wel duidelijk gesteld dat alhoewel India het Vluchtelingenverdrag niet heeft ondertekend, dit land wel lid is van het Uitvoerend Comité van UNHCR. Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al gedurende 65 jaar gevestigd heeft in India. Ook al dienden de verblijfsvergunningen telkens verlengd te worden, dan nog kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij beweert dat het verblijf in India niet permanent is. Verzoeker toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 65 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. Verzoekers verwijzing naar stuk B.2. bij het verzoekschrift waarin wordt gesteld dat India in 2003 omwille van de Chinees-Indiase gemeenschappelijke verklaringen maatregelen zou nemen "tegen de Tibetanen" zijn niet geconcretiseerd. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat in India de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

2.10. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", blijkt dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.11. *De facto* kan uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe" aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 5), dan is een dergelijke drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoeker aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermog voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk B.5 blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was, dit na 65 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoeker toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

In casu dient er nog op gewezen te worden dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zijn land verlaten heeft omwille van gegronde redenen van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zodat nog de vraag is wat verzoeker vreest bij een terugkeer naar China, laat staan dat dit een schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM, te meer nu hij zelf onsuccesvol trachtte terug te keren naar China en de Chinese autoriteiten hem niet tot China toelieten, minstens niet tot hij zijn reisdocumenten actualiseerde. Aangezien verzoeker zich vrijwillig heeft aangemeld bij de Chinese autoriteiten en deze hem terugstuurden naar India kan bezwaarlijk verondersteld worden dat de Chinese autoriteiten verzoeker wensten te arresteren noch dat hij in de negatieve aandacht stond van zijn autoriteiten.

2.12. Verzoekers argument over economische moeilijkheden in India omwille van een tijdelijk verblijf kan niet overtuigen nu verzoeker niet aantoont dat hij niet over de nodige verblijfsdocumenten beschikte of deze tevergeefs heeft aangevraagd. Bovendien toont verzoeker niet aan hoe hij dan 7 jaar ongemoeid kon verblijven in India. Zijn blote beweringen op dit punt zijn onvoldoende wanneer verzoeker nalaat aan te tonen dat de CTA in deze niet kan gevolgd worden.

Verzoeker kan bezwaarlijk menen dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus enkel om zijn louter ongestaafde bewering dat hij geen RC heeft. Verzoeker zegt zelf dat hij geen problemen heeft met de Indiase overheid en voorts geen specifieke problemen heeft. Hieruit kan minstens blijken dat

verzoeker India niet verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze verklaringen stemmen overeen met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier *“dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)”*. Verzoekers verwijzingen in het verzoekschrift naar andere informatie, vermag dit niet te wijzigen, minstens wordt niet aangetoond dat de sociale en economische situatie van de Tibetanen van die aard is dat dit een ernstige bedreiging zou inhouden of een reëel risico op ernstige schade voor hun persoon. Verzoeker toont dan ook niet aan dat zijn vertrek uit India op andere redenen is gesteund dan louter economische motieven. Verzoeker toont evenmin aan India te hebben verlaten omwille van redenen in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.13. Ten slotte kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie “COI Focus” “CHINA INDIA” *“De Tibetaanse gemeenschap in India”* van 12 november 2013 (herhaald in de COI van 19 februari 2014), blijken dat *“Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel”*. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat *“Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaten”, “Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro”*. In zoverre verzoekende partij volhoudt dat ze haar IC heeft verloren/aan de mensensmokkelaar heeft gegeven, kan met de hulp van de Central Tibetan Administration, een duplicaat van een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

2.14. Over de bewering van verzoekende partij dat hij geen Indiaas verblijfsdocument had, werd hoger al geconcludeerd dat dit geheel ongeloofwaardig is en niet wordt aangetoond. Aangezien een reis ondernemen naar Europa, zeker een illegale reis, complex is en verzoeker reeds bekend is met reizen en reisdocumenten, kan geen geloof worden gehecht aan de loutere bewering dat hij zonder IC reisde of niet over een dergelijk stuk beschikte te meer nu verzoeker wel zijn Chinees paspoort op zak hield en dus bij enige controle zou uitkomen dat hij meerdere identiteiten gebruikte. Verzoeker toont immers niet aan hoe hij dan wel naar Europa is gekomen en blijft bij vage beweringen over een vals Indiaas paspoort waarvan hij geen nadere gegevens kent.

Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker desgevallend hier in België geen duplicaat van zijn IC kan verkrijgen bij de Indiase ambassade, desgevallend met de hulp van de Tibetaanse overheid in India of in België. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar India.

2.15. Ten slotte verklaarde de Kalon van Security nog *“dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India”* (zie informatie administratief dossier). Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die vermag deze conclusie te wijzigen.

2.16. De overige argumenten, stukken en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.17. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.18. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.19. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK